

33.

Špicar Jaka

V Korotan!. – [1933 - uprizorjena]. – 10 str.

ID = 10307188

V Karolau!

Onche:

Papstus h.

Fila

Stige Lohlii

Deare

Orhae

Shajnik

Pari: Sej ves! Zahaj pa ne?

Viteli: Zahaj ne?

Popobnik: Ne bodo vas pustili paj, ne bodo!

Treffi: Pa zahaj naj vas ne bi pustili?

Viteli (zgodovinski): ~~Sej~~ Zahaj ne?

Pari: Sej nikomur nič ne damo!

Popobnik: Oj, deca, deca! Nebo si videla, ker ne poznaš prave!

Treffi: En bode naj nam zbrani, ki hodimo pošteno in celihle roge pot?

Pari (nordijski): En Kristan! Sej to je naša zemlja! Tam je slova
Guge Poets in Vinski Grad je bil tam. V slovenskem jeziku so
ustoličali deželno pomenje, hi so prisegli na rodu, jeziku našemu.
Zahaj polno si ne pusti tja!

Popobnik: Torje uca je čisto in istena boje misel, očeh! Poda
to je bilo darov - darov!

Pari: En praz geto je naša praz zemlja, ker prave z najj stare
pravica, darovih javor. - Kar so imeli prave, je se najj
pravi fact prave! Kar imamo praz?

Viteli: Kateri si prave! Taki je!

Pari (pobnik): Parisi, to je bilo darov, darov! Ne veš da se davos tam živi
naš pot, hi govori, ~~to~~ to slovo govore našo, hi čisti, hibern
ami, hi prave našo misel prave?

Popobnik: O, reu, reu dečar geto.

Pari: Zakaj ti polim ne pusti tje?

Botli: Zakaj ne?

Pari: Nisi pravi ro!

Popovski: In kaj kerite tam?

Pari: Običaj je! Niti hodimo jim pogovarati osebno, hi nos objema, nase mozke jugadovije, skimiti jim desmo in zagoloviti jih o fuzijem, hi kljže do njih v nasele pesle.

Popovski: Kajti nam deca ~~sta~~ mladi. Zije je vase polanstor in paucitaurko vase deto!

Tuji (popovski): A kje je prava pot?

Pari: Čez Jelvo, čez Fepo in čez Pol! Posodi nam je lahko priti! Mladi so nam roge, v prah se prei pogummo.

Popovski: Te, de! Na pravi poti ste! Le hae pogummo in reclo naprej! Niste pravi fuzer, niste je pravi, hi jim obaja led pre in malo jim zecenijje duse. - Zije je vase polanstor deca zeta.

Sobliči: Zdravo, dragi moj! Le si pravi! Te si sber in bendan. Mi Sobliči se naprej sbrje poluce in svetlost! Zdravo, zdravo! (Venti odhvalaj^{meten}). Zdrav je čup pecem, hane zecithome, hi se zgalje v deljov tu komeno utihane.

Popovski (vstane, glade se ujimi): Mladi roč, mladi roč! Kaj bi te objete fuzijem do zbiranju in pesnile. (Obide medeno)

Ma meji. Še mnogo zapite pot. Pred zborom nisi ne kumna shajnik, tako, da
ga prihojajoči ne vidijo.

Loholice (prihajajoči od doma in zagledajo Srango ter obtoje.)

Čebeta: Ne hej sam pravil? Ni vidite?

Tretji: Ne?

Dunji: O, vidimo zborovico. To je meja!

Tretji: Bog ve, hej to pomeci!

Čebeta: Kakej ne moremo. |

Dunji: Bomo videli!

Pari (ki ji gledal s deljavo): Tudi sem priheja nekdo! Če bodo ti
smeli sem, ~~le~~ pojdemo tudi mi tje na par stran.

Tretji: Pa zakaj je tu zapeta pot?

Čebeta: Keri ne veš?

Dunji: Tu je meja! Razumim dijarna meja.

Pari: Tu je zarez - naše narodno telo, nam je dijel podruha. Tu
je rana, ki gija ~~na~~ med materjo in dete.

Tretji: Tu je meja!

Pri (obojno - Srpa): heja! (Oreum)

Dunji: Pa hej sam mar! Keri pmo Loholice in mdeluhart nam je,
prekrišiti tehale prehljo. (Kerice sholiti pju Srango.)

Pari: Ne batee! To meji so postavili učeni in mrogini gos.

podje. In cē ti bila zlosumica sē nija in sē hojā bi
ne smel obrēti jez.

Lohai, Zila in Liara (or quisti od leve.)

Lohai: Zdravo! Zdravo!

Pari: Kam pa, kam?

Dungi: Kam pa gveste?

Tufi: Kam pa ste?

Oleti: Koder prihajete?

(kribo zmedoma.)

Lohai: Pozdravljena, mila deca! Pozdravljena!

Zila: Dvo vas spujimi, koder mi?

Liara: Zdravo, koder Lohai!

Lohai: Zdravo! Zdravo!

Lohai: Videli smo vas, prihajati od juze in quisteli smo vas naproti?

Pari: Videli ste nas?

Lohai: Od dake je.

Dungi: Mi ste nas poznali?

Lohai: Landa smo! Kaj ste vi naši in naši smo mi. O, deca, deca!

Gledal sem pravne plni, ko sem stal sē na zemlji prvotni. Bil
sem kot kralj in ves svet je bil kher rojnata polje.

Liara: Kaj, purjana me Topoljshem polju ~~afite~~ o dejeti Perina, ofite od
seter, dultičih livad, me hojā se sātela je divna Lira -!
O deca, ~~nebo je, da mi je plava in je plava polje~~

mi druge oči, če pomislim, da je zlati žibeljha moje v tujini.

Zile: Tudi žibeljha moje leži zlati v tujini, a dom moj je veser se stari. Hojha sem, zato me pa čarav moj riha (hej me Dobrac) s tim večjo ljubeznijo in nčur skrbjo!

Pari: Hej, hej ste nam privedli vsi trije in se privedarili. Gledajte mi se prvo mudi Soblici. (Stoje) Eden, dva, tri, štiri! (Preprijje) Zdravo!

Biteli: Zdravo!

Pari: Bi nam zlati privedli, hej sem. Kdo se ste vi, če nam privedate?

Dobrac: Hej sem Dobrac!

Trava: Hej trava!

Zile: Hej zila!

Soblici (se zbudeno spogledajo): hej! (Preprijje): A, vidis, a vidis,
a, vidis!

Pari: Pozdravljani, Dobrac, Zila in trava! Zdravo!

Biteli: Zdravo!

Pari: Čuli in biteli nam s vas. Vi ste nčsi mi mi pribijamo le ram. Hej nam te zepre mar. - Pravci, zlat! (Stojijo od zlatu, ali bi zlati zlat in privedli čez.)

Strajnik, (ki se obrči se hanci in jim s prilož - pohi zlatu se zbudeno pot): Stojte!

Soblici (ostane in se zbudeno spogledajo.)

Strajnik: Kje imete dovoljenje?

Pero (ilopi novej): Droganje, gospod? Po pristevih gobih hodimo, ne ha-
demu in ne pogamo. Frozjanje nam je doje naša žista svet,

Urajnik: Zakaj hočete sem?

Pero: Običaj svoje prave in prave! Glej tamle ječa Dobro je naš! Mi ne pro-
to je ime in njegova slika kerhica Zila! ~~Le~~ ^{Oba} ste naša! Ibi to
dobra svet, ki ~~je~~ ^{pa} bi nam ^{pa} metezel hej drugoga. Kar mi ne
ne obotavlja in pravi nos tja čez.

Urajnik: Frozjanje nimate in pravi nos ne spirate pas dobro glasno! Pogum-
nos! Ste punterji in prebencbi!

Sobliči (zgodovinar): Ibi? Punterji in prebencbi?

Urajnik: Prator in hubeje nosimo vedno cel po svet. In privedi bi
je radi tudi našim prebencbi ~~pa~~ Krotan. Mi drugoga ni naš
namen!

Pero: In če po namu ga to zapeta sveta, raj sem s kom imamo čast. Privedi
pne in pravi, da ste jim zgled najdražje ber imajo - jezih metezem-
Iz vol ste ga izgnali in zdaj ga izganjate že iz cerkve. A, če žiri
pravni Bog in neberik, on vidi to in pa jim bo pomagat. Ibi
je privedimo domov poradet našim pratoru, hej pne doživeli to.
Pogumoljen oči Dobro! Miher ne otupej! Povik pravi čez jago hali
prelet bi nam in s Triglacom se pogovarita! Tudi ji, da ste
privedite!

Urajnik: Z Bogom Zila! Ti drava grč je itak z nami!

Prejji: Zdravo! Pa ketr Peter pozdravite! Tam gji nekaj shetjaz!

Loholici: Zdravo! Zdravo!

Frahai: Zdravo, mihi poholici mletci! Staj bi se mnogo vaša gnozdje, da bi
vrtel gji njols močan in jaceu pod, hi naj pinice hici in garhote v
meo zapuščeni. S ni go duci poush - naj pinice poluce vice naseume
ubozume ~~st. t. t.~~ nehdy tehr domenu Protavni. Spytiva houbes!

(Dava (se stopila k Loholiciam): Jaz vas spremljam, deca moje. (Bodilo + Loholici)

Zita (spermij up): Jaz odhajam pri odetju, ali moje misel je s teboj ~~st. t.~~ do
hunce!

(Bodilo pčani g Zito nazaj. Shajmih sede ne gzejmje muto. Jodba iges
g'annimur. "Vse minulo je". (Ali se pelje oboka.)

III.

Tam, hoku v T. alibi.

Popstuh (pride od domne ni gleda ne lero): Vrabaji ne! Spermiji so odšli, a ročaj se
hiki in plati. (Mica jim napusti) Zdravo, Loholici, zdravo!

Loholici (se od dalei): Zdravo! (A tumpo nestopijo.)

Popstuh: Mi se je ročate?

Pri: Dava se imel, blagi inoj! Niso nas puchili tje! Spermiji so nemu go
hanti.

Popstuh: Vredite, imel sem prav! Mi je to nejnam ne upode^{se} pogum. ~~2. 6.~~
muroghel v g'ofenjju hote quisti pred zapreke, hujie in ročje!

Ne prelojnost to premočila, oca.

Žene (popolnili): Pomisli, ~~popolnili~~ z zabornico se nam zapeli pob.

Žene: In s pristi se nam zehavili oca.

Žene: In s pristi se nam zehavili oca.

Prvi: Čegar me jim poročiti, de montur le bi se in Gubaru!

Popolnili: Pušili ste, de mi je, deca draga in se te t... rása me se
dihote! Tam delic me se svet... ni puščajo
od vas, dejanj!

Prvi: To to me tu! Porej, hij naj utrimo?

Drugi: Porej!

Popolnili: Zabornice in pristi ste zapeli pob telesom rásim, ali vsi
duh belhi deti oca pobe in prvi tje le beštom na preri in
jug. In njih se počel ^{pa} ~~končati~~ v saku in dojnili brate,
de je beka pilne in moqine noie dnuvine, hi to
ofarjale myel in prazen dom teh parojer - junakovijs eroje
Gubaru in (materinski Gubarujski) Čegar mineji sedog, in
primere mladi, novi, nelli rod.

Drugi: Dimeu jim! Ferrar!

Konec.

19/12/21.

Spica

od delića a čuje pecun, Popotnik - Karstan - di lej godobnega. (od keri popotnik
 Popotnik (ki je zjutraj pecun, obetja in penica), potem poto udrujen na plet. Pecun
 je samostojnik, od druge pislej je ⁴ ~~Popotnik~~ ki nosijo hujšga.)

Piri: Bogre, če nisem zisti. (obeli gledajo obrog sebe)

Luigi: Med petjem samo popotnik, kajti ne pot.

Tulji: E, heh naprej! Zaht ne moremo!

Čelsti: Smeje je prava. (Popotnik naprej.)

Popotnik: Kam pa dera kam?

Piri: Kam? Karstnar, dragi moj! Vedno je ti?

Popotnik: Rejem potes! Zdej sem zdej tje!

Piri: H, potem pa govor sê vsa pda in pette za potes.

Luigi (pecuna, polhilo): Kvačij ga je pot.

Piri: Lej kam! (Popotnik) Potoj nam, al, pecuna par, al, no?

Popotnik: Najprej porette, kam hočete.

Luigi (pecuna): Mi ne sê, da se to najprej ^{pre} ~~pre~~!

Piri: Lej nam hotel! - (Popotnik) V Karstan pecun.

Popotnik: V Karstan? Pa si? Jajjajjaj! Le tega se ne bo nič, dragi
 dera moj!

Tulji: Fohaj?

Luigi: Fohaj se ne?

Popotnik (maje z glavo): Vi, pa, Karstan? Jajjajjaj!